

„Az izzó, tiltott szerelem
és a folyamatos akció miatt
szinte letehetetlen olvasmány.
Én is Seth-függő lettem.”
– Jeaniene Frost, sikerszerző

The RETURN

visszatérés

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

The
RETURN
visszatérés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

**EZT A KÖNYVET FIATAL FELNŐTT
OLVASÓKNAK SZÁNOM.**

Szerepel benne egy szívdöglesztő, nagyon szexi pasi, aki után csak úgy epekedne minden lány. Fiatalabb olvasók túlságosan erősnek találhatják még az olyan jeleneteket is, amikor csak simán félpucéran járkal (igen, ilyen is lesz). Én szóltam.

**SETH MINDEN RAJONGÓJÁNAK...
TETSZENI FOG.**

*„Títánoknak hívta saját atyjuk valamennyit,
gyermekait gúnyolta nagy Úranosz evvel a névvel
nagyra törőknek, azért, mert nagy tettekre törekvők
voltak, balgatagon, megtorlást vonva fejükre.”*

HÉSZIODOSZ, ISTENEK SZÜLETÉSE (I I. 207-210.)

(Fordította: Trencsényi-Waldapfel Imre)

1. FEJEZET

BÁR A FEJEMBEN IS OLYAN MÉLYSÉGES CSÖND URALKODOTT VOLNA, mint a hatalmas házban. Semmi nesz, még egy elhaló lélegzet, vagy suttogva kimondott szó sem törte meg a csendet. Gyönyörű volt.

Békés.

Körülnézve, mondjuk, már egészen más volt a helyzet.

Onnan, ahol én álltam, a fényűzően berendezett földszintről induló széles lépcső tetejéről letekintve az egész olyannak tűnt, mint-ha egy dömpert tolatott volna be, hogy egy rakomány spagettiszósz borítson szét a padlón. Mindent bemocskolt a vörösség és mindenféle cafatok. Mintha valaki ravioliszósszal töltött volna meg egy csomó ágút, hogy azután a falakra meg a mennyezetre fordítva süsse el mindet – rengeteg kisebb-nagyobb cafatot láttam mindenhol, olyasmiket, amik általában az emberek testének *belsejébe* tartoztak.

Soha többé nem fogok tudni ugyanúgy nézni a paradicsomszószra.

Rajtam ezzel szemben egy csepp vér sem volt. Fekete csizmám makulátlanul csillogott, és a fekete taktikai nadrágom, valamint az

ugyancsak fekete Under Armor technikai felsőm – az őrzők hagyományos egyenruhája – teljesen tiszta volt. Sehol semmi belsőség. Jó voltam – ennyire jó.

Tekintetem végigsiklott a lábam alatt elterülő földszinten. Biztos, hogy ez volt az eddigi messze leghatékonyabb *kiigazításom*. Kiigazítás alatt nagyjából azt értettem, hogy felkutattam minden rejtékhe-lyet, és elpusztítottam azokat az árulókat, akik úgy egy évvel azelőtt Árész oldalára álltak, mikor a rohadék megkísérelte átvenni a hatalmat a halandók világa felett.

Ezeknek a szálnalmas bolondoknak esélyük sem volt.

Jó pár teljesen átlagos, mindennapi halandó maradványa is hevert az olümposziak leszármazottainak darabjai között, a padlót mégis leginkább a tiszták cafatjai borították. Hivatalosan *hematoi* volt a nevük. Felsőhajtottam, és az égre emeltem a tekintetemet. A tiszták pontosan olyan dagályos szemétládák voltak, ahogyan a nevük alapján sejteni lehetett. Két félisten egyéjszakás kalandjának eredményei, akiknek a vérét *tisztának* tekintették, szemben a félvérékével, akik viszont úgy születtek, hogy egy tiszta egy halandóval kefélt. Genetikailag tehát a félvérek gyengébbek voltak a tisztáknál, mert kevesebb volt bennük az *aether*, vagyis az az anyag, ami körülvette az Olümposzt, és ami maga volt az istenek, valamint minden teremtményük vérében áradó életerő. Az *aether* tette lehetővé, hogy érzékeliük egymás jelenlétét. A tisztákban több volt az *aether*, mint a félvérekben, ezért az istenekhez hasonlóan ők is képesek voltak irányítani az elemeket. A félvérek azonban nem. Társadalmunk élesen elkülönülő osztályokra bontva létezett egészen egy évvel ezelőttig, pusztán azért, mert kihasználva, hogy genetikailag több *aether* áramlik a szervezetükben, a tiszták magasabb rendűnek tartva magukat, gyakorlatilag rabszolgaként kezelték a félvéreket.

A halálban persze már semmi különbség nem volt közöttük. Ugyanaz a bűzlő, mocskos, élettelen halom volt egyik is, másik is.

Tekintetem megint a szélesre tárt, dupla szárnyú ajtóra siklott. Megérkeztek az őrzők. Éreztem, hogy az épületbe belépve milyen feszültség árad belőlük, és miközben ajkam lusta mosolyra húzódott, a nyelvemen éreztem izgalmuk ízét. Tudták, hogy *én* is itt vagyok. Ők is érzékelték engem, habár én teljesen más voltam, mint ők.

Én is félvér voltam, ugyanakkor az apollüónok egyike is, ami azt jelentette, hogy egy tiszta és egy félvér egyesüléséből születtem – olyan egyesülésből, melyet az istenek több ezer éve tiltottak. Az apollüónok ugyanis erősebbek voltak, mint azt akár egy tiszta, akár egy félvér valaha is remélhette volna.

És én mindig előttük érkeztem az árulók rejtekhelyére, így nekik már csak a takarítás maradt. Sejthető volt, mennyire imádják.

Először egy félvér nő lépett be, ugyanolyan öltözkében, mint én. Fekete haját a feje tetején szoros kontyba kötötte. Valamivel idősebbnek tűnt nálam, talán a harmincas évei közepén járhatott. Nagyon ritka volt, hogy egy őrző ilyen sokáig éljen. Kreol bőréből láthatóan kifutott a szín, amikor a bejáratba lépve megtorpant, és ujjai szorosabban fogták a kezében tartott titántőr markolatát. Mintha csak arra számított volna, hogy majd valami rettenetes veti rá magát a véres massza alól.

Felnézett. Az arcára éles vonalakat rajzolt a mennyezeten világító lámpa fénye. A jobb szeme alatt szakadozott szélű sebhely húzódott, itt a bőre is világosabbnak tetszett. Amikor meglátott, azonnal megdermedt.

Szélesebben mosolyogtam.

Ekkor érkezett meg rohanva a háta mögül egy másik őrző is – egy férfi –, és majdnem beleütközött.

Felnézett rám, majd suttogva mondta.

– Seth!

Mintha az ágya alatt bujkáló szörnyeteg lennék. Mondjuk, nekem nagyon is tetszett. Aztán megérkezett még egy őrző és egy negyedik is. Az ötödik egyetlen pillantást vetett az általam megalkotott enteriőrre, és azonnal hétrét görnyedt. Két térdére támaszkodva hányt ki a vacsoráját.

Kedves.

Társadalmunk létezéséről, mely több ezer éve az úgynevezett Fajrend szabályai szerint működött, a halandók semmit sem tudtak. Azonban a Fajrendet megszüntették, és a félvéreknak többé már nem kellett feltétlenül választaniuk, hogy őrzők – vagyis olyanok, akik levadásszák az erőszakos teremtményeket, védelmezik a tisztákat, betartatják a törvényeket, és többnyire rohadt gyorsan belehalnak mindebbe – vagy szolgálok lesznek, ami nem is annyira munka, mint inkább amolyan rabszolgaság volt. Azóta nagyon sok elkényeztetett tiszta csatlakozott az őrzőkhöz, így próbálva pótolni azokat a félvéreket, akik bemutattak nekik, és azt mondták: *„Leszarom ezt a baromságot, már itt sem vagyok.”*

Csak hogy ez nem volt feltétlenül jó így.

Az a barom például, aki éppen a padlóra hányt, szintén egy tiszta volt. Amikor végzett és felegyenesedett, zöldes arccal, a fejét ingatva kezdett hátrálni.

– Ezt nem tudom... – zihálta. – Én ezt nem tudom csinálni.

Aztán sarkon fordult és elrohant.

Felsóhajtottam. És az ilyenek miatt nem lehet annyi szépség az életünkben!

Az az egy nő sokkal tökösebb volt, mint az összes, vele együtt érkező férfi. Közelebb jött, és átlépett annak a pasinak a lába fölé, aki

nem is olyan rég még... Nem, várjunk csak, *annak* a lába ott volt a lépcsősor alján. Azt nem tudtam, hogy ez az első kié volt. Szóra nyitotta a száját, és alig vártam, hogy megtudjam, mit akar közölni velem, de ekkor a szoba megmozdult, elektromosság töltötte be, és mintha hullám rohant volna rajta végig. A bőrömön ősi írásjelek jelentek meg, kavargva formáltak védőimát az egész testem köré.

A katedrális mennyezetét vakítóan csillogó, kékes fényoszlop döfte keresztül, és nem sokkal az őrző nő lába előtt csapódott bele a padlóba. Aztán a fény elhalványult, és megjelent egy isten.

Az őrzők kétségbeesetten menekültek hátrébb. Némelyek azonnal térdre zuhantak, egyenesen bele a véres mocsokba. Én ezzel szemben felemeltem a kezem, és kinyújtott középső ujjammal megvakartam a halántékom.

Az a személy, akit – az Olümposzt, a Tartaroszt és a halandók világát is beleértve – a legkevésbé kedveltem, mellkasa előtt karba font kézzel állt ott. Aztán hátrahajtotta önelégült, elbizakodott és úgy nagy általánosságban tökéletesen hasznavehetetlen fejét, majd egyenesen a szemembe nézett azzal a tökéletesen hófehér szemével. Se pupilla, se írisz, semmi. Hátborzongató volt, nem mondom.

– Zavart érzek az erőben – jelentette ki.

Idegesen sóhajtottam, és hunyorítva néztem vissza rá.

– Most komoly, hogy a *Csillagok háborúját* idézed?

Apollón, a Nap, meg még egy halom, dühítően fontos dolog istene – aminek köszönhetően lehetetlen lett volna eltenni láb alól anélkül, hogy vele együtt az egész világ is megsemmisült volna – csak megrántotta a vállát.

– Lehetséges.

Tegnap egészen jó éjszakám volt. Vacsorára bélszínt és homárt ettem. Aztán kinyírtam egypár embert. Halálra ijesztettem egy csomó

félvért és tisztát. És úgy volt, hogy megint ellátogatok abba a lánykoszbe, amit vagy három hónapja fedeztem fel. Azok a csajok bármilyen pasinak meg tudják szépíteni az estéjét. Erre most itt van ő, és ez azt jelenti, hogy innentől kezdve minden tervem mehet a levesbe.

Annyira dühös voltam, hogy az írásjelek vad táncot kezdtek járni a bőrömön. Apollónnal elég régóta ismertük már egymást – és ez az ismeretség enyhén szólva sem volt baráti. Nem tudott megölni. Abban nem voltam ugyan biztos, hogy az Olümposz istenei közül hogyan tudna bármelyik is megölni, de pontosan tudtam, hogy előbb vagy utóbb megteszik. Egyelőre azonban még túl hasznos voltam nekik.

– Mit akarsz?

Oldalra billentette a fejét.

– Eljön még az a nap, amikor tisztelettel beszélsz velem, apollüón.

– Eljön még az a nap, amikor rádöbben, hogy cseppet sem tisztelek.

A jelenlévő őrzők ezt hallva úgy néztek rám, mintha letoltam volna a gatyámat, és megráztam volna nekik a szerszámom.

Az istenség arcán kegyetlen mosoly jelent meg, ami mintha azt mondta volna, hogy „ha jót akarsz, elrejtéd előlem a gyermekeidet és a szeretteidet”, azonban mivel ezek egyikével sem rendelkeztem, totálisan hidegen hagyott a dolog.

– Beszélünk kell.

Mielőtt válaszolhattam volna, ujjával csettintett, és hirtelen odakint álltam a hatalmas ház előtt, a tengerparton. Bakancsom a homokba mélyedt, orromat sós tengerillat töltötte be, a hátam mögül pedig hullámok zúgását hallottam.

Dühös morgás tört fel a mellkasomból.

– Gyülölöm, amikor ezt csinálod!

Erre persze még szélesebben mosolygott.

– Tudom.

Rettenetesen utáltam a dolgot, erre a rohadék minden alkalmat megragadott arra, hogy akármikor a közelében voltam, vagy ötpercenként, akár teljesen értelmetlenül is megtegye velem. Néha azt csinálta, hogy csak úgy, szórakozásból, egyik szobából a másikba dobált. Az életem elmúlt vagy egy éve szó szerint olyan volt, mint egy türelemfejlesztő tanfolyam.

– Miről akarsz beszélgetni? – kérdeztem, fogaim között szűrve a szavakat, és közben karba fontam a két kezem, mert csak így tudtam megakadályozni, hogy ne vágjam képen egy jókora adag *ákásával* – vagyis az ötödik és mindennél erősebb elemmel, melyet csak az istenek és az apollüönök tudtak irányítani. Persze az sem ölné meg, de csípne, mint az állat.

Apollón elfordította tekintetét az óceán fekete vizétől.

– Miért kell mindig ilyen hatalmas vérfürdőt csinálnod?

Felvontam a szemöldököm.

– Tessék?

– Bent, a házban – mondta, és fejével a halványan pislákoló, távoli fények felé biccentett. – Tényleg szükséges minden alkalommal ilyen hatalmas vérfürdőt rendezned, amikor árulókat büntetsz?

– Hogy *szükséges-e?* Nem.

– Akkor miért? – kérdezte, és kíváncsian nézett rám.

Tényleg nem lett volna semmi szükség arra, hogy ilyen véget érjenek. Megtehettem volna, hogy egyszerűen porrá robbantom őket, ami gyors, tiszta és fájdalommentes, de sajnos egyszerűen nem az én stílusom. Lehetséges, hogy az elején még sokkal kevésbé voltam... erőszakos, azonban ez mindörökké megváltozott. És amíg az a dolgom, hogy az istenek helyett én végezzem el a piszkos munkát, nem

is fog visszaváltozni. Hogy miért? Mert minden alkalommal, amikor az áldozataim szemébe néztem, saját elkúrásaim valamelyikét láttam bennük visszatükröződni, és ezekből az elkúrásokból igen bőségesen kijutott nekem. Ilyenkor mindig eltöprengtem, hogy... Szándékosan szakítottam félbe a gondolatmenetet. Egy *frászt* fogok megint ezen rágódni, mikor még egy üveg whisky sincs a kezemben.

– Ti csináltatok belőlem Terminátort. Mire számítottatok, mi fog történni? – vontam meg a vállam. – Erről akartál annyira beszélgetni? Hogy miért így hajtom végre a parancsaitokat? Azt hittem, fontosabb dolgod is lenne annál, mint hogy csak úgy megjelenj, és azért nyavalyogj, hogy kuplerájt csináltam.

– Seth, te is tudod, hogy nem csak a kuplerájról van szó. Hanem *rólad*.

Az állkapcsomban lüktetni kezdett egy izom. Nagyon is értettem, mire utal.

– Vagyok, ami vagyok. Fogadd el. – Hátat fordítottam neki. – Ha csak ennyiről van szó, már itt sem vagyok. Van egy egész lánykóli...

– Nem ezért vagyok itt.

Lehunytam a szemem, és nagy erőfeszítéssel visszanyeltem minden káromkodásomat. Hát persze hogy nem. Visszafordultam felé.

– Akkor mi van?

– Emlékszel még Perszészre?

– Ööö, nem. Teljesen el is felejtettem a kétszázhusz centis titánt, akit segítettem megszöktetni Tartaroszból. Mit is mondtál, hogy hívják? – Szavaimból áradt a szarkazmus, és amikor láttam, hogy hófehér szeméből csak úgy pattognak a szikrák, már tudtam, hogy ezzel ő is teljesen tisztában van. Ettől viszont én lettem nevetségesen boldog. – Elkaptátok, srácok?

– Nem mondhatnám.

A szemem az égre emeltem.

– Micsoda meglepetés.

Az Árész elleni háború egyik kétségbeesett döntése volt kiszabadítani Perszészt. Ő volt talán az egyetlen, akitől a hadisten is tartott, de hihetetlenül kockázatos volt kigurítani elé a halandók világába vezető piros szőnyeget. Megígérték neki, hogy ha segít, és jól viselkedik, jutalmul az idők végezetéig Elíziumban maradhat. Természetesen nagyon *nem* viselkedett jól, és abban a pillanatban, hogy Árész már nem jelentett gondot, egyszerűen nyoma veszett – eltűnt, és gondolom, azóta is azt csinálja, amit néhány ezer éves alvás után bármilyen ősi isten tenne.

Valószínűleg a nőket hajtotta. Vagonszám.

– Nincsen semmi szükségem sem a szarkazmusodra, sem a seggfejkedésre – jegyezte meg Apollón mintegy félvállról.

Vigyorogva válaszoltam.

– Szerintem nincs is olyan szó, hogy „seggfejkedés”.

– Ha én mondom, akkor van. – Nagyot sóhajtott, ami összetéveszthetetlen jele volt annak, hogy a türelme hamarosan eléri azt a pontot, ami után egyszerűen a tengerbe hajít. – Perszésznek sikerült végrehajtania az elképzelhetlent.

Mondjuk én elképzelhetetlennek tartottam volna vagy a felét azoknak a dolgoknak, amiket az istenek nap mint nap csináltak.

– Pontosítanál egy kicsit?

Pislogott, és amikor kinyitotta a szemét, már normálisnak látszott. Nem teljesen normálisnak, de legalább volt írisze és pupillája is. Sötétkék szemével az én borostyánsárga szemembe nézett.

– Még több titánt szabadított ki.

– Ez nem... *Na várjunk.* Mi van?

– Még több titánt szabadított ki, Seth.

Most már teljesen rá figyeltem.

– *Az összeset?*

– Hetet – felelte Apollón. – Köztük Kronoszt is.

Micsoda hádészi szarcunami lesz ebből! *Erre* tényleg nem számítottam.

Tettem hátra egy lépést, és miközben a hallottakon töprengtem, csípőre tettem a kezem.

– Egyáltalán, hogy a sarba volt ez lehetséges? Hádész meló közben elszundított, vagy valami ilyesmi?

– Igen, Seth, szundikált egy kicsit, Perszész pedig besurrant a hátsó ajtón, és szabadon engedte őket. Átosontak a Könnyek mezején, és miután egy kicsit piknikeztek, elhatározták, hogy szépen lassan, óvatosan szöknek majd el az Alvilágból, kihasználva, hogy Hádész csak lazul, és szart sem csinál.

Ez sajnos nagyon is hihetőnek tetszett.

– Nem! – csattant fel, és kék szeme fényesen világítani kezdett.

– Hádész nem szundikált. Egyikünk sem szundikált, te nagypofájú seggfej!

Felvontam a szemöldököm.

– *Ez azért erős volt.*

Apollón nem is vett tudomást a megjegyzésemről.

– Életedben egyszer használd már az agyad, Seth! Okosabb vagy te ennél. Tudom, hogy az vagy. És te is nagyon jól tudtad, hogy Árész eltakarításának lesznek következményei.

– Aha, *talán* emlékszem rá.

Vagy egy fél méterrel távolabb lépett tőlem, és tudtam, hogy azért, mert tartott tőle, hogy ha a közelemben marad, akkor nagyon

gyorsan akkorát fogok kapni tőle, hogy lesz egy hét is, míg magamhoz térek.

– Pontosan tudtuk, hogy lesznek mellékhatások. De kénytelenek voltunk vállalni a kockázatot... Éppen úgy, mint Perszész kiszabadításával kapcsolatban is. Amikor azonban Árészt meghalt, így vagy úgy, de mindnyájan elgyöngültünk valamelyest. Nem számítottunk rá, de végül a leggyengébb láncszemnek a titánok börtönét óvó védőátkok bizonyultak. Még nem tudjuk, hogyan sikerült Perszésznek erről tudomást szereznie, és aztán el is jutnia Tartaroszba, majd kiszabadítani a többieket, de ezen a ponton már annyira nem is lényeges. Néhányan szabadon vannak. És velük együtt kijutottak lelkek is... Árnyak. Nem is teljesen mindennapi árnyak, hanem olyan ősi példányok, amik annak idején a titánok oldalán álltak, mikor még a titánok uralkodtak.

Értetlenül néztem az istenre.

– Vagyis azt akarod mondani, hogy senkinek még csak eszébe sem jutott, hogy ez megtörténhet?

Dühös pillantással válaszolt.

Én meg örömtelenül, szárazon felnevettem.

– Hát ez nagyon király, Apollón. Szóval titánok mászkálnak mindenfelé?

– Valahol biztosan vannak. Hogy hol, arról fogalmunk sincs. Rejtve maradnak a szemünk elől. – Majd felemelte a kezét, és szőke hajába túrt. – De meg akarják dönteni a hatalmunkat.

– Gondolod? Persze érthető volna, ha egy kicsit zabosak, amiért annak idején legyőzte őket Zeusz meg ez az egész díszes, elcseszett társaság. – Kedvem lett volna megint nevetni, de az az igazság, hogy ebben rohadtul nem volt semmi humoros. Ha egyáltalán érdekelt volna ez az egész, akkor viszont minden bizonnyal inkább aggodalmat,

semmint haragot éreztem volna. – Vagyis most azt akarjátok, hogy vadásszam le őket, vagy ilyesmi?

Csak ez lehetett az ittléte oka. És bármennyire is elcseszett volt az egész helyzet, elégedettséggel töltött el, hogy éppen engem akar megkérni. Már kezdett nagyon unalmassá válni az állandó *fenyítés*. A titánok vadászata emellett – az isteneknek hála – valószínűleg azt eredményezi majd, hogy ezen a síkon megszűnők létezni. Teljesen mindegy, mennyire vagyok erős és csodálatos, azért egy csapat titánnal még én sem fogok tudni elbánni, vagyis biztos, hogy nem úszom meg élve. Lehetséges volna, hogy még azelőtt meghalok, mint amire számítottam?

Nem lenne rossz.

Vagy egy évvel ezelőtt alkut kötöttem. Ennek részeként én tettem a nyakam a tilóba az általam második legjobban gyűlölt személy helyett, és egy hatalmas óra is ketyegni kezdett a fejem felett. Amikor az istenek úgy érzik, hogy már nem vagyok többé elég értékes nekik, megtalálják majd a módját, hogy megöljenek. Akkor pedig megkezdődik majd az idők végezetéig tartó szolgálatom Hádésznál. De ez az alku... Na igen, nagyon megérte. Nem *Hádész* miatt, hanem az ígéretemért, amit *neki* tettem.

Apollón pillantása szinte a vesémbé hatolt.

– Nem.

Hunyorítottam.

– Mit nem?

– Nem téged foglak utánuk küldeni. Egyelőre legalábbis – felelte, és ez annyira megdöbbsentett, hogy hirtelen szóhoz sem jutottam... Ami nálam nagyon különös volt. – Más feladatomban van a számodra. Azonnal Virginia déli részére kell utaznod. Megtehetném, hogy

egyszerűen odaröpítetek, de annyira felhúztál a nagy pofáddal, hogy nem segítetek. Kénytelen leszel huszonvalahány órát vezetni.

Na jó, be kell vallanom, hogy ez azért egy kicsit dühítő volt. De az igazat megvallva szerettem kocsikázni, úgyhogy annyira nem is bántam a dolgot.

– Mi van Virginia déli részén?

– A Radford Egyetem.

Vártam.

Aztán vártam még egy kicsit és felsóhajtottam.

– Na jó. Azt akarod, hogy felvételizzek? – kérdeztem, mire Apollón hátrahajtott a fejét, és annyira röhögni kezdett, hogy hallani véltem, ahogy még néhány kis sikoltás is közé keveredett. Dühösen figyeltem.

– Mi a fene annyira vicces?

– Te. Egyetemen. Amikor próbálsz a fejed használni. Ez az, ami annyira vicces.

Csak egy hajsza választotta el az *ákásától*.

Aztán gyorsan letörölte a vigyort a képéről.

– Van ott egy nagyon fontos személy, akit mindenképpen meg kell védened, Seth.

Éreztem, hogy az ajkam mosolyra húzódik. Engem akarnak testőrnek odaküldeni? Mennyire közhelyes!

– Ezzel azért még nem sok mindent árultál el.

Apollón iménti vigyorában most már szemtelenség is villant.

– Biztosan megismered majd, ha meglátod. – Intett egyet a kezével, mire egy füstpamacs jelent meg a levegőben, majd egy pillanat múlva eltűnt, és a helyén csak egy papírcetli maradt a markában. Klassz kis trükk. – Ez a tanrendje. Biztosan könnyen megtalálod majd.

Rosszalló pillantással vettem át tőle a cetlit, és gyorsan átfutottam. Valóban egy tanrend volt – és az igazat megvallva rohadt unalmas, tele pszichológia- és szociológiaórákkal.

– Jó. És pontosan mi is lesz a dolgom vele?

– Életben kell tartanod.

Nagyot sóhajtottam.

– Micsoda meglepetés, Apollón!

– És el kell menned vele Dél-Dakotába, a Szövetséghez... az ot-tani egyetemre.

Olyan hirtelen egyenesedtem ki, mintha valaki hirtelen karót nyomott volna le a torkomon. Ez volt a legutolsó hely, ahova szívesen mentem volna. Voltak ott olyanok, akikkel nagyon nem szerettem volna összetalálkozni.

– Miért? És ki ez?

Apollón csak mosolygott, majd rám kacsintott, és már el is tűnt. Ennyi. Az egyik pillanatban még ott volt, a következőben meg már nem.

Ezt is annyira rühelltem! És a rohadék pontosan tudta. Még sokkal dühösebben néztem le a kezemben tartott papírcetlire. A tanrend mellett egy monogram is volt.

J. B.

Csakis valami emeletes seggfej lehet, akit így neveznek.

Az óceán felé fordultam, és Apollónt átkozva vadul cáromkodni kezdtem, miközben a hajamat hátul összekötő bőrszíj alól kiszabadult néhány rövidebb tincs. Meg mertem volna esküdni, hogy a fülemben cseng a röhögése.

Nem mondhatnám, hogy annyira meglepődtem, amiért nem adott nekem semmi kézzelfogható támpontot. Ez a gyökér híres volt róla, hogy vagy semmit, vagy alig valamit mondott el, ha pedig mégis,

akkor kis részletekben adagolva adta át az információt, és általában már csak az *után*, hogy az hasznosnak bizonyulhatott volna.

Egyvalami azonban nagyon is biztos volt. Nem tudom, kinek az épségét bízták rám, de az tuti, hogy a bránernek nagyon rossz oldalára került – mert az utolsó ember, akinek az életét védelmeznem kellett, végül titánból készült golyóval a fejében végezte.

2. FEJEZET

ANYA HATALMASAT SÓHAJTOTT, mire jól hallhatóan recsegni kezdett a vonal.

– Kicsim, ha nem lennél annyira messze tőlem, akkor legalább tudnék segíteni, vagy kéznél lehetnék, ha éppen szükséged van rám.

Anya mentálisan instabil volt.

És sajnos nem abban a „de vicces, hogy a muterodnak elmentek otthonról” módon. Teljes meggyőződéssel vallotta, hogy húsz évvel korábban egy angyal látogatott el hozzá az éjszaka közepén, és ennek eredményeképpen lett terhes, velem.

Bezony.

Diagnosztizált skizofrénként az elmúlt néhány évben csak úgy tudott viszonylag jobb állapotban maradni, hogy szigorúan szedte a gyógyszereit. Azonban az ezt megelőző néhány év nagyon kemény volt, néha kimondottan ijesztő és mindig kimerítő.

Na és persze az sem segített, hogy amikor terhes lett velem, még mindössze tizenhét éves volt – márpedig a kisvárosban, amelyikben

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nevelkedtem, az emberek nem nézték jó szemmel a fiatal anyákat, házasságon kívül született gyermekkel. A helyzetet csak rontotta, hogy a közösség az elmeállapotával kapcsolatban sem bizonyult különösebben elfogadónak.

– Anya, most már tényleg nagyon mennem kell – mondtam bele a telefonba, és amikor felpattant a koliszoba ajtaja, arrafelé pillantottam. Erin Fore libbent be, és gyakorlatilag sugárzott. A Blue Ridge Mountains hegyei között, a New River völgyében futott. Annak ellenére, hogy a koleszban volt konditerem, ő mindig jobban szeretett a szabadban futni. Én ezzel szemben szívesebben használtam az ellipszis tréneret. Elmehet a fenébe ez az egész fussunk a szabadban baromság – ahhoz erőfeszítésre van szükség.

– Ó, annyira jólesne, ha itthon is lennél egy kicsit. Ott vagy tőlem messze, a világ másik végén! – mondta.

Küzdöttem a vágy ellen, hogy én is felsóhajtsak. Tudtam, mennyire nehéz lehet neki. És mondogattam is magamnak egyfolytában, hogy megértőnek kell lennem vele.

– Nem a világ másik végén vagyok. Te Missouriban laksz, én meg Virginiában tanulok. Azért ez annyira nem nagy távolság, anya.

Erin barna szemének pillantása az enyémbe akadt, és megértés csillant benne. Az elmúlt három szemeszterben, vagyis közel két éve folyamatosan szobatársak voltunk. Mindent tudott az anyával kapcsolatos problémáimról, és totál megértette, miért választottam éppen a pszichológiát főtárgyként. Anya betegsége rádöbbsentett, hogy végtelenül lenyűgöz az emberi elme működése – és természetesen minden olyasmi is, ami azzal kapcsolatban elromolhat. Mivel egész gyermekkoromban kénytelen voltam valahogy megbirkózni a mentális betegség következményeivel, egészen egyedi nézőponttal